

Arrest

nr. 126 462 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in Rotsu in Tibet. U zou in Rotsu als monnik in een Tibetaans klooster hebben geleefd. U bent nooit gearresteerd of veroordeeld door een rechtbank. De Chinese autoriteiten zouden u onder druk hebben gezet de Dalai Lama af te wijzen en de Penchen Lama te erkennen. Nadat u dit zou geweigerd hebben zou u door de Chinese autoriteiten de toegang tot het klooster zijn ontzegd. Hierdoor zou u beslist hebben Tibet te verlaten en naar India te emigreren. In 2005 zou u op 16-jarige leeftijd uw familie in Tibet hebben achtergelaten en met drie andere Tibetaanse monniken met uw Chinees paspoort legaal via Nepal naar India zijn gereisd. U zou u met behulp van de CTA (Central Tibetan Authority) als monnik hebben gevestigd in het Tibetaans klooster Gaden Jangtse Norling College in Mundgod in de zuidelijke deelstaat Karnataka in India. U zou in India lid zijn geworden van de Tibetaanse organisatie Chushi

Gang Drug maar voor deze organisatie geen activiteiten hebben ontplooid. U zou een aantal keren in India deel hebben genomen aan protestbetogingen tegen de Chinese bezetting van Tibet. U zou vanwege deze betogingen nooit enige problemen hebben ondervonden met de Indiase autoriteiten. Sinds uw aankomst in India zou u niet meer naar Tibet zijn teruggekeerd. U zou in India nooit hebben gewerkt maar als monnik in uw klooster de boeddhistische religie en filosofie hebben bestudeerd. In maart 2012 zou u ziek zijn geworden van het warme klimaat in Karnataka. Hierdoor zou u twee à drie maanden hebben doorgebracht in de koelere noordelijke deelstaat Daramsala in India. U zou hierna naar uw klooster in Karnataka zijn teruggekeerd. Omdat u regelmatig vanwege het warme klimaat in Karnataka ziek zou worden en door een gebrek aan rechten in India als Tibetaan zou u eerst overwogen hebben naar uw familie in Tibet terug te keren. Nadat uw familie u dit zouden hebben afgeraden omdat Tibetaanse monniken door de Chinese autoriteiten zouden worden onderdrukt zou u beslist hebben naar Europa te vluchten. U zou in oktober 2012 naar Daramsala zijn getrokken om van daaruit uw reis naar Europa te organiseren. U zou er uw RC hebben laten verlengen en in Delhi een visum hebben aangevraagd bij de Italiaanse ambassade. Nadat uw visum zou zijn geweigerd zou u een smokkelaar hebben ingeschakeld die met succes een visum voor u zou hebben geregeld bij de Italiaanse ambassade. Op 15 december 2012 zou u vanuit de luchthaven van Delhi, in het bezit van uw IC en visum voor Italië, een vlucht naar Italië hebben genomen. Vervolgens zou u een andere vlucht naar Brussel hebben genomen. U verklaarde zich op 21 december 2012 vluchteling in België.

U verklaart thans niet naar India te kunnen terugkeren omdat u het warme klimaat in Karnataka niet kan verdragen en omdat u na uw aankomst in België als monnik bent uitgetreden. U zou hierdoor niet meer naar uw klooster in Karnataka terug kunnen. Vervolgens verklaart u niet te kunnen terugkeren vanwege discriminaties van Tibetanen door Indiërs. Zo zouden Indiase motortaxichauffeurs meer geld vragen voor een rit aan Tibetanen in tegenstelling tot Indiërs. U zou ook in tegenstelling met België in Tibetaanse ziekenhuizen in India moeten betalen voor medische verzorging. Tot slot vreest u bij terugkeer naar India door de Indiase autoriteiten in de gevangenis te worden gezet omdat uw RC en visum zouden zijn verlopen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Green book, document van lidmaatschap van de Tibetaanse organisatie Chushi Gang Drug, kopie van een aantal pagina's van uw RC, uw originele IC, uw originele vervallen Chinees paspoort, uw Chinese identiteitskaart, twee kopies van de Tibetaanse Reception Office in Nepal van uw aankomst in Nepal in 2005, een kopie van uw familieboekje uit Tibet, kopies van de registratie van uw ouderlijke woning in Tibet, vier originele documenten van de Tibetaanse reception office in Daramsala van uw aankomst in India in 2005, een origineel document van uw klooster in Karnataka dat u daar heeft geleefd en foto's van u en uw familie in Tibet en uw klooster in Karnataka.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart sinds uw aankomst in India in 2005 niet meer naar Tibet te zijn teruggekeerd. Van 2005 tot maart 2012 zou u ononderbroken in het Tibetaans klooster Gaden Jangtse Norling College in Mundgod in de zuidelijke deelstaat Karnataka in India hebben gewoond. U zou er als monnik de boeddhistische leer en filosofie hebben bestudeerd. U zou in maart 2012 voor twee à drie maanden in de noordelijke deelstaat Daramsala hebben verbleven nadat u in Karnataka ziek zou zijn geworden van het warme klimaat. Hierna zou u terug naar uw klooster in Karnataka zijn teruggekeerd waar u tot oktober 2012 zou hebben verbleven. In oktober 2012 zou u weer naar Daramsala zijn getrokken om van daaruit uw reis naar Europa te regelen.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de

verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS, p. 2, p. 3).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht verwees naar het feit dat u het warme klimaat in Karnataka niet zou kunnen verdragen en omdat u niet langer in een klooster wou blijven. Als reden gaf u aan de studie en regels in het klooster te zwaar te vinden. Omdat u in Tibet tuberculose zou hebben opgelopen zou u sinds uw emigratie naar India in Karnataka last hebben door het warme klimaat (CGVS, p. 1, p. 2, p. 5). Echter, hierbij kan het CGVS enkel vaststellen dat u in staat bleek ongeveer zeven jaren lang (van 2005 tot oktober 2012) ononderbroken in Karnataka te verblijven ondanks het voor u ondraaglijke warme klimaat (CGVS, p. 1, p. 2, p. 5). Verder verklaarde uzelf in maart 2012 slechts twee à drie maanden in de noordelijke deelstaat Daramsala in India te hebben verbleven vanwege het koelere klimaat om dan weer naar Karnataka terug te keren waar u nog tot oktober 2012 zou hebben verbleven. Aldus kan niet gesteld worden dat u Karnataka dringend heeft moeten verlaten vanwege uw gezondheidssituatie. Overigens verklaarde uzelf in India onder medisch toezicht te hebben gestaan en dat dokters er geen ziekte bij u hebben vastgesteld (CGVS, p. 5). U verklaart dat u het klooster niet langer dan een maand kan verlaten. Omdat u intussen geen monnik meer zou zijn, zou u trouwens niet meer terecht kunnen in uw klooster in Karnataka (CGVS, p. 2, p. 5, p. 6). Het CGVS dient hierbij vast te stellen dat uzelf verklaarde dat het mogelijk moet zijn om u in India buiten het klooster in Karnataka te vestigen zolang uw RC kan worden verlengd (CGVS, p. 5-6). Dit kan geen probleem zijn daar uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de duur van RC's die werden uitgevaardigd op basis van een SEP voor onderwijs, zoals in uw geval, ook verlengd worden nadat de opleiding is opgehouden. Bovendien blijkt dat de CTA via bemiddeling bijstand verleent in geval van problemen bij verlengingen van RC's, waardoor kan worden gesteld dat niemand die zich aan de regels houdt, risico loopt zijn verblijfsrecht kwijt te spelen. Bovendien blijkt dat Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen en een RC bekomen. Voorts verklaarde u niet naar India te kunnen terugkeren uit vrees er door de Indiase autoriteiten te worden gedetineerd omdat uw RC en visum zouden zijn verlopen. Echter, deze vrees is ongegrond. Immers, zoals hierboven werd gesteld kunnen Tibetanen die over een verblijfstitel beschikten in India langere tijd in het buitenland verbleven, hun verblijfsrecht terug opeisen en een RC bekomen. Bovendien verklaarde u bij uw uitreis uit India van de Indiase autoriteiten een exit permit te hebben ontvangen en legaal India te hebben verlaten met uw eigen IC die nog geldig is tot 2021 (CGVS, p. 3, p. 4, p. 6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat een terugkeer naar India met een IC mogelijk is voor Tibetanen die er eerder verblijfsrecht genoten. Uw vrees gearresteerd te worden bij terugkeer omwille van uw RC en visum, is een louter blote bewering die u niet kan staven. Op de vraag waarom u niet met uw IC naar India zou kunnen terugkeren verklaarde u simpelweg het niet te weten (CGVS, p. 6). Deze uitleg is niet overtuigend.

De verklaring van uw advocaat als zou u smeergeld moeten betalen in geval van terugkeer omdat uw RC een foutieve geboortedatum en –plaats zou bevatten, zijn niet van die aard dat gewag kan worden gemaakt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien moet worden opgemerkt dat u dit probleem zelf niet aanhaalt. Integendeel blijkt uit uw verklaringen dat u omstreeks in 2006 uw RC van de Indiase autoriteiten te hebben ontvangen met vermelding van een verkeerde geboortedatum en dat u deze RC zonder problemen jaarlijks heeft kunnen laten verlengen (CGVS, p. 2-3). Bovendien heeft u op basis van deze RC een IC aangevraagd en gekregen en heeft u op basis van deze documenten het land op legale wijze kunnen verlaten.

U haalde tevens aan niet naar India te kunnen terugkeren omdat Tibetanen er minder rechten zouden hebben dan Indiërs. Zo zouden Indiase motortaxichauffeurs aan Tibetaanse reizigers meer geld vragen voor een rit (CGVS, p. 6). Dergelijke feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om ze gelijk te stellen met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Tenslotte verklaarde u in India in Tibetaanse ziekenhuizen te moeten betalen voor medische zorg, dit terwijl in België gratis medische zorg wordt verstrekt (CGVS, p. 6). U zou ook geen ambities hebben in India (CGVS, p. 6). Bovenvermelde redenen zijn niet van die aard om te besluiten tot een vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève of tot een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan worden beschouwd als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC (CGVS, p. 4).

U verklaarde dat u met uw IC legaal India bent uitgereisd (CGVS, p. 3-4). Op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, dient dan ook te worden gesteld dat u met uw IC die nog geldig is tot 2021 zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Uw voorgelegde Green book, document van lidmaatschap van de Tibetaanse organisatie Chushi Gang Drug, kopie van een aantal pagina's van uw RC, uw originele IC, uw originele vervallen Chinees paspoort, uw Chinese identiteitskaart, een kopie van uw familieboekje uit Tibet, kopies van de registratie van uw ouderlijke woning in Tibet, twee kopies van de Tibetaanse Reception Office in Nepal van uw aankomst in Nepal in 2005, vier originele documenten van de Tibetaanse reception office in Daramsala van uw aankomst in India in 2005, een origineel document van uw klooster in Karnataka dat u daar heeft geleefd en foto's van u en uw familie in Tibet en uw klooster in Karnataka bewijzen weliswaar wel uw afkomst uit Tibet en verblijf als monnik in het klooster van Karnataka welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van rechtszekerheid, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Tevens wenst verzoeker dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Europees Hof van Justitie. Daarnaast stelt verzoeker zich de vraag "naar de temporele toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet". Dit artikel is immers in werking getreden op 1 september 2013, terwijl verzoeker reeds op 21 december 2012 asiel heeft aangevraagd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulement beginsel, van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming), van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Caritas van maart 2012, een rapport van de Federal Office for Migration van juni 2013, een rapport van de Organisation Suisse d'aide aux réfugiés van september 2013, twee arresten van het EHRM, een rapport van H. Knox Thames, een rapport van de US Congressional-Executive Commission on China van oktober 2013, een rapport van Freedom House van 2010, een rapport van Fidh van september 2013, een rapport van Human Rights Watch van juni 2013, een rapport van de US Department of State van mei 2013, een rapport van de UK Home Office van augustus 2011, een rapport van Reporters Sans Frontières van oktober 2013, een rapport van Asian Fortune van mei 2013, vier rapporten van de UNHCR van november 1997, maart 2010, januari 2013 en augustus 2013, een rapport van Human Rights Features van april 2008, een rapport van Tibet Justice Center van september 2011, een rapport van de FFMR van augustus 2012, een rapport van FreeTibet van november 2006 en enkele persartikelen.

Bij haar aanvullende nota van 15 mei 2014 voegt de verwerende partij de *“COI Focus CHINA/INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 11 maart 2014, de *“COI Focus. China. India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* van 25 maart 2014 en de *“COI Focus China. De Vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China”* van 25 maart 2014.

Ter terechtzitting d.d. 23 mei 2014 legt verzoeker een aanvullende nota neer met daarbij de volgende documenten: een verklaring ondertekend door de Indiase ambassade te Brussel, een verklaring van de heer Pat Demaret van de Werkgroep Vluchtelingen Gent vzw, Vlaams-Tibetaanse vriendenkring vzw en International Tibet Social Service, een rapport van IRB van februari 2014, een brief van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4 april 2014, een document van de office of the reception Centers for new Tibetan refugees CTA van Dharamsala, een kopie van de Chinese identiteitskaart van verzoeker vergezeld van een beëdigde vertaling en een persartikel.

2.3. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. Verzoekers identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Verzoeker is van Tibetaanse origine en is geboren in de Volksrepubliek China (VRC), het dorp Rotsu, district Tawu, provincie Sichuan, in de

Tibetaanse Autonome Regio (stuk 12, verklaring, vragen 5, 11). Verzoeker legt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn origineel Chinees paspoort en identiteitskaart neer.

2.6. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Waar de verzoekende partij zich vooreerst de vraag stelt of India als eerste land van asiel kan worden beschouwd omdat India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, wijst de Raad erop dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.” (eigen onderlijning).

Gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de bij de aanvullende nota van de verzoeker gevoegde studie van IRB/CISR over de toepassing van artikel 1 E van de Vluchtelingenconventie waarin wordt besloten dat Tibetanen niet kunnen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1 E van de Vluchtelingenconventie, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

2.7. Daargelaten de vraag of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarop heeft vastgesteld dat verzoeker reële bescherming geniet in India als ‘eerste land van asiel’ en gemeend heeft dat verzoeker gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geen behoefte had aan internationale bescherming. Verzoeker betwist dat hij in India een status had die hem reële bescherming gaf en stelt dat een risico op uitwijzing naar China er niet uitgesloten is.

2.8. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 en in werking trad op 1 september 2013, niet kan worden toegepast op de asielaanvraag van verzoeker die dateert van 21 december 2012, stelt de Raad vast dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geen overgangsbepalingen voorziet voor zaken die reeds hangende zijn op het moment van haar inwerkingtreding. Bij ontstentenis van andersluidende overgangsregels is niet het ogenblik van de aanvraag, maar wel het ogenblik van de beslissingname determinerend. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N). Het loutere feit dat verzoeker voor de inwerkingtreding van de wet van 8 mei 2013 een asielaanvraag had ingediend, laat niet toe te besluiten dat hij over een onherroepelijk vastgesteld recht beschikte. Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet trad in werking op 1 september 2013. Bijgevolg kon artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet door het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk worden toegepast in de zaak van verzoeker.

2.9. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 19 februari 2014, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en de actualisatie van deze COI Focus van 11 maart 2014, die aan de aanvullende nota van de verwerende partij werd toegevoegd, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een *Registration Certificate (RC)* beschikken en "In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Dit beleid werd in India vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*). Voor zover verzoeker verwijst naar een informeel statuut en aangeeft dat het slechts gaat om een praktijk en richtlijnen, toont hij niet aan dat deze vermeende praktijk geen algemene toepassing vindt.

Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is en daardoor geen reële bescherming biedt. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Verzoeker toont geenszins aan dat dat het bekomen van een RC of de verlenging ervan afhankelijk is van de goodwill van de regering.

Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Verzoeker verklaart weliswaar dat hij moeilijkheden had om zijn RC te verlengen in 2012 omdat hij dit normaliter via het klooster in Karnataka moest doen, maar op dat moment in Dharamsala verbleef, waar hij naar eigen zeggen smeergeld moest betalen. Hieruit blijkt echter niet dat het verlengen van zijn RC geweigerd werd door de autoriteiten. Verzoeker verklaart immers zelf dat het wel mogelijk was om zijn RC te verlengen in Dharamsala doordat hij een departure stempel had uit Karnataka en een arrival stempel ontving in Dharamsala. Voor het overige kon verzoeker zijn RC jaarlijks verlengen in Karnataka (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3, 6). Ook uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend zijn waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd wordt.

Waar verzoeker stelt dat hij niet naar India terug kan keren omdat zijn RC niet vernieuwd werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6), stelt de Raad vast dat ook indien sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen of smeergeld moeten betalen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. "Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt" (zie COI focus van 11 maart 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit verzoekers ongemoeid verblijf in India (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Wat betreft het gegeven dat er veel RC's in omloop zijn met valse informatie, zo ook verzoekers RC, blijkt uit de recente landeninformatie aanwezig in het administratief dossier dat dergelijke discrepanties kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland. Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat er een reële vrees is dat de Indiase overheid indien zij dit ontdekken, de RC onmiddellijk zouden intrekken, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een bewering is en verzoeker dit geenszins in concreto aannemelijk maakt.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit ook blijkt uit verzoekers ongemoeid verblijf in India (stuk 5,

gehoorverslag, p. 3). Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar gevestigd heeft in India. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Waar verzoeker er op wijst dat de overheid kan beslissen zoals het haar goed uitkomt, maakt hij dit geenszins in concreto aannemelijk. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het Indiase beleid ten opzichte van Tibetanen zal veranderen.

2.10. Tevens wordt in de in het administratief dossier aanwezige informatie uitdrukkelijk gesteld dat *“Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Aldus kan op basis van de algemene informatie blijken dat de Tibetanen in India in de praktijk een legaal en continu verblijfsrecht genieten, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Wat betreft de vrees voor vervolging ten aanzien van zijn eerste land van asiel stelt verzoeker, naast het hierboven besproken feit dat zijn RC vernieuwd zal moeten worden, slecht dat hij het klimaat in India niet goed kon verdragen. Verzoeker, die in het verleden tuberculose had, stelt immers dat hij door het warme klimaat in Karnataka steeds ziek werd, maar stelt tevens dat de dokters niets konden vinden (stuk 5, gehoorverslag, p. 1, 2, 5). In een koeler klimaat als Daramasala ging het volgens zijn verklaringen wel beter (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker gedurende zeven jaar in Karnataka heeft geleefd en ook naar Karnataka terugkeerde nadat hij enkele maanden in Daramasala had doorgebracht, ondanks zijn verklaring dat hij het klimaat hier niet kan verdragen (stuk 5, gehoorverslag, p. 1, 2, 5). Daarnaast wou verzoeker niet meer verder studeren in het klooster omdat hij de studies en de regels in het klooster niet aan kon (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker stelt echter zelf dat hij elders in India zou kunnen verblijven als zijn RC zou vernieuwd worden (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Voor het overige stelt verzoeker dat hij in India diende te betalen om behandeld te worden in het ziekenhuis en door particuliere motorchauffeurs het dubbele van de prijs werd aangerekend (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Uit wat voorafgaat kan echter geenszins een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker worden afgeleid.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat discriminatie van Tibetanen in India alomtegenwoordig is, stelt de Raad vast dat het verder niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van de situatie in India is manifest ongegrond.

2.11. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 19 februari 2014 en van 11 maart 2014, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen zoals verzoeker aanvoert, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Verzoeker toont geen gegronde vrees aan om uitgewezen te worden. Waar verzoeker aanhaalt dat hij destijds een RC had op basis van valse gegevens en hij derhalve behandeld zal worden als een veroordeelde, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een bewering is, doch niet concreet wordt aannemelijk gemaakt of gestaafd. Integendeel uit het door verzoeker toegevoegde stuk van de Zwitserse NGO blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat dergelijke beweringen bovendien zowel zeldzaam zijn als tegengesproken worden en wordt ten slotte

bevestigd dat algemeen gesteld kan worden dat de Tibetanen in India niet het voorwerp zijn van refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft en het document waaruit blijkt dat deze zaken nog steeds hangend zijn, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in het rechtsplegingsdossier vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoeker een internetbericht *"Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet"* toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China.

2.12. Ten slotte en ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat hij niet naar India kan terugkeren, kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *"COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, van 29 februari 2014 en uit de informatie van 11 maart 2014, blijken dat *"Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel"*. Tevens blijkt uit deze informatie dat *"Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC. (...) Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa in de Indiase ambassades"*.

Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Verzoeker beschikt over een geldige IC met NORI-stempel (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het oorspronkelijke visum voor Italië reeds verlopen is, stelt de Raad dat verzoeker eraan voorbij gaat dat hij een terugkeervisum kan aanvragen bij de Indiase ambassade. Bijgevolg stelt de Raad vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker met deze IC geen terugkeervisum kan verkrijgen en terugkeren naar India.

Wat betreft de verklaring ondertekend door de Indiase ambassade te Brussel en de verklaring van de heer Pat Demaret die door verzoeker aan zijn aanvullende nota werden gevoegd, stelt de Raad vast dat deze geen betrekking hebben op verzoeker. Het betreft hier immers twee Tibetanen die door de Indiase ambassade zouden zijn doorgestuurd naar de Tibetan Office in een poging een duplicaat van hun IC te verkrijgen. Daar zouden zij echter te horen gekregen hebben dat zij niets kunnen ondernemen. De Raad stelt vast dat verzoeker in casu beschikt over een IC met een NORI stempel, waardoor deze informatie geenszins dienstig is. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat de personen in kwestie in dezelfde situatie verkeerden als hem. Dat de Tibetan Office niets kan ondernemen is overigens slechts een loutere bewering van verzoeker die geenszins wordt gestaafd. Uit deze documenten kan echter geenszins worden afgeleid dat Tibetanen *ipso facto* geen duplicaat van hun IC kunnen verkrijgen.

Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker met zijn IC -dan wel met een duplicaat IC- niet kan terugkeren naar India.

2.13. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* (informatie administratief dossier). Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen bij een terugkeer naar haar land van eerste asiel, India.

2.15. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met de loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen toont verzoeker niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.16. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

2.17. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten noch doen zij afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.18. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij in India geen reële bescherming geniet in toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.19. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF